

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Zdeňka Lehovce a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Blanky Fauré v právní věci

žalobců: a) **Ing. J. Š.**, narozený xxx
b) **Ing. L. Š.**, narozená xxx
oba bytem xxx, xxx

oba zastoupení advokátem Mgr. Davidem Záhumenským
sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, 602 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, IČO 66002222
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha 1

o náhradu nemajetkové újmy, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. května 2022, č. j. 21 C 23/2021-91,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé (I.) ohledně částky 18 000 Kč s příslušenstvím pro každého ze žalobců **m ě n í** tak, že se žaloba co do částky 18 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 21. 1. 2021 do zaplacení pro každého ze žalobců zamítá, jinak se v tomto výroku potvrzuje.

- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů v částce 51 696,34 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Davida Záhumenského.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalované uložil, aby každému ze žalobců zaplatila částku 414 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25% ročně od 21. 1. 2021 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu, kterou se každý ze žalobců domáhal na žalované zaplacení částky 111 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25% ročně od 21. 1. 2021 do zaplacení (výrok II.), a uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 38 967,14 Kč (výrok III.).
2. Žalobci se domáhali náhrady nemajetkové újmy dle zákona č. 82/1998 Sb. ve výši 525 000 Kč s příslušenstvím pro každého z nich. Nemajetková újma měla být žalobcům způsobena nepřiměřenou délkou řízení o odstranění stavby zahájeného dne 8. 10. 2002 pod č. j. SÚ 2531/2002/170-493/02 u stavebního úřadu městské části Brno-xxx, které bylo definitivně skončeno usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2425/21, jež bylo žalobcům doručeno dne 7. 10. 2021, trvalo tedy 19 let.
3. Žalovaná připustila, že žalobcům vznikla nemajetková újma ve formě nejistoty ohledně výsledku řízení, nárok žalobců nicméně uznala pouze co do částky 32 144 Kč pro každého ze žalobců, ve zbytku navrhovala zamítnutí žaloby.
4. Soud prvního stupně ve svém rozsudku popsal průběh řízení. Z hlediska skutkového zjistil, že žalobci byly (vedlejšími) účastníky řízení o odstranění stavby, kterou v rozporu se stavebním povolením a územním plánem postavili na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx sousedícím s pozemkem žalobců L. V., P. V. a jejich dcera E. V. (dále jen stavebníci). Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 8. 10. 2002 u stavebního úřadu městské části Brno-xxx (dále jen stavební úřad), správní řízení trvalo do 7. 3. 2019, kdy stavební úřad (poté co byla jeho dřívější rozhodnutí opakovaně rušena) vydal rozhodnutí č. j. MCBKOH/01698/2019/OVUP/Sto, kterým nařídil odstranění nelegálních staveb rodinného domu a doplňkových staveb, dne 12. 7. 2019 Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení rozhodnutím s č. j. MMB/02376610/2019 potvrdil rozhodnutí o odstranění stavby. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2021, č. j. 30 A 106/2019-139, byla žaloba, kterou stavebníci podali proti rozhodnutí Magistrátu, zamítnuta, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2021, č. j. 7 As 158/2021-38, byla kasační stížnost stavebníků zamítnuta. Ústavní stížnost, kterou stavebníci podali proti rozhodnutím správních orgánů i proti rozsudkům ve správním soudnictví, byla usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2425/21, odmítnuta, rozhodnutí Ústavního soudu bylo žalobcům doručeno dne 7. 10. 2021.
5. Zjištěný skutkový stav věci soud prvního stupně právně posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a dospěl k závěru, že nárok žalobců je nárokem soukromoprávní povahy spadajícím pod čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, že posuzované řízení trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, čímž došlo k porušení práva žalobců na projednání věci v přiměřené lhůtě. Dále uvedl, že je třeba poskytnout žalobcům zadostiučinění ve formě peněžitého plnění, neboť jiná forma plnění by nebyla dostačující. S odkazem na Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13.

4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, základní částku s ohledem na extrémní délku řízení i na změnu ekonomických poměrů odvodil od částky 20 000 Kč za rok (v poloviční výši za první dva roky) a vyčíslil ji na 360 000 Kč.
6. Dále se soud prvního stupně zabýval otázkou, zda a jak základní částku ovlivní kritéria vyjmenovaná v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Při hodnocení významu řízení pro žalobce přihlédl soud prvního stupně k věku žalobců, kterým bylo v době skončení řízení 69 let, proto z důvodu vyššího věku žalobců zvýšil základní částku o 5 %. Dále soud prvního stupně přihlédl k tomu, že v řízení vystupovali oba žalobci ve shodě, v důsledku sdílení společného zájmu tedy nepocit'oval každý z žalobců individuální újmu, nýbrž újmu společnou a z tohoto důvodu základní částku snížil o 10 %. Z důvodu složitosti řízení snížil základní částku o 20 % s přihlednutím k tomu, že v daném případě rozhodovalo 5 instancí (správní orgán prvního stupně, odvolací správní orgán, krajský soud, Nejvyšší správní soud a Ústavní soud). Soud prvního stupně zohlednil, že žalobci se snažili odstranit nečinnost správního orgánu opakovanými výzvami k odstranění nečinnosti správního orgánu, a pro chování žalobců zvýšil základní částku o 10 %. Z důvodu postupu orgánu veřejné moci zvýšil soud prvního stupně základní částku o 30 %, když zjistil v činnosti stavebního úřadu značné průtahy v řízení, které celkem řízení prodloužili o 7,5 roku. V celkovém souhrnu tak soud prvního stupně zvýšil základní částku o 15 % na celkových 414 000 Kč pro každého z žalobců.
7. Proti vyhovujícímu výroku I. a výroku o nákladech řízení rozsudku soudu prvního stupně podala žalovaná včasné odvolání. V něm soudu prvního stupně vytkla, že nepostupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, zohledňoval-li při stanovení základní částky odškodnění i změnu ekonomických poměrů od vydání Stanoviska Cpjn 206/2010. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že v tomto případě je s ohledem na délku posuzovaného řízení odpovídající částka 18 500 Kč za jeden rok řízení. Soud prvního stupně podle názoru žalované také nesprávně zhodnotil kritéria daná v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona č. 82/1998 Sb. Ke složitosti řízení uvedla, že v daném případě byla mírně zvyšována tím, že výsledek činnosti stavebníků musel být přesně popsán, aby mohlo být rozhodnutí ve věci vykonatelné, a za tím účelem muselo být provedeno dokazování ohledáním na místě a zjišťováno vlastnictví, správní orgány musely též reagovat na množství podání stavebníků (námitky podjatosti, opakované návrhy na přerušování řízení atd.), což rovněž přispělo k délce řízení. Soud prvního stupně také dle žalované nedostatečně zohlednil počet instancí, když základní částku modifikoval pouze snížením o 20 %, ačkoliv daná věc byla opakovaně projednávána před správním orgánem prvního a druhého stupně, dvakrát krajským soudem, Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem ČR. V neprospěch žalované zohlednil opakované rušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v kritériu postupu orgánu veřejné moci, avšak v dílčím kritériu počtu instancí v rámci kritéria složitosti řízení opakované projednávání před prvostupňovým a druhostupňovým správním orgánem nijak nezohlednil. Základní částka měla být dle žalované z důvodu složitosti řízení snížena o 45 %. Žalovaná neshledávala důvod pro zvýšení základní částky pro chování poškozených, uvedla, že soud prvního stupně duplicitně modifikoval základní částku v neprospěch žalované, když v rámci kritéria chování poškozeného navýšil základní částku z důvodu průtahů na straně stavebního úřadu, což ale bylo zohledněno též v rámci kritéria postupu orgánu veřejné moci. Žalovaná nesouhlasila ani s tím, jak soud prvního stupně posoudil významu předmětu řízení pro poškozené. Upozornila, že posuzované řízení nespadá pod řízení, u nichž lze typově předkládat zvýšený význam, a ani věk žalobců v době skončení řízení nepovažovala za důvod pro zvýšení základní částky. Dle žalované byl význam posuzovaného řízení pro žalobce naopak nižší, což dovozovala z toho, že žalobci vystupovali v pozici vedlejších účastníků, jimž v posuzovaném stavebním řízení nehrozilo uložení povinnosti nebo odebrání práva. V souvislosti s daným řízením došlo na straně žalobců k určitému omezení užívání zahrady a chaty, avšak nejednalo se o fatální dopad mající za následek naprostou neužitelnost zahrady. Základní částka by měla být dle žalované s ohledem na nižší význam řízení

pro žalobce snížena minimálně o 30 %. Z důvodu sdílené újmy pak mělo být odpovídající snížení v rozsahu 20-30 %. Žalovaná upozornila, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 22 C 46/2020 bylo rozhodováno o nemajetkové újmě týchž žalobců, kdy jim bylo odvolacím soudem na nemajetkové újmě za nepřiměřenou délku správního řízení trvajícího cca 10 let a 6 měsíců přiznáno každému 114 100 Kč. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně se zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně, anebo aby věc sám posoudil a rozhodl tak, že každému z žalobců přizná náhradu nemajetkové újmy ve výši 32 144 Kč s příslušenstvím a ve zbytku žalobu zamítne.

8. Žalobci ve svém vyjádření k odvolání odmítli argumentaci žalované a navrhli potvrzení napadeného rozsudku. Žalobci dále uvedli, že v jejich případě by neměla být základní částka odškodnění snižována na polovic v prvních dvou letech řízení, když v této věci stavební úřad již předtím než zahájil správní řízení v nyní posuzované věci, již 4 roky stejnou věc posuzoval, při zahájení posuzovaného řízení tedy již bylo správním orgánům a všem stranám známo vše, co bylo potřeba k rozhodnutí, včetně stanoviska Magistrátu města Brna, že vybudované stavby jsou v rozporu s územním plánem, tudíž rozhodnutí mohlo být vydáno ihned v řádu týdnů.
9. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné jen z menší části.
10. Odvolací soud musí předeslat, že soud prvního stupně provedl všechny potřebné důkazy, především správní spis stavebního úřadu. Odvolací soud se ztotožňuje se zásadním právním závěrem, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, za nějž žalobcům náleží odškodnění v penězích. Posuzované řízení přitom trvalo extrémně dlouhou dobu, celkem 19 let.
11. Při určení samotné základní částky, postupoval soud prvního stupně správně, když v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 vycházel z částky 20 000 Kč ročně (v poloviční výši za první dva roky řízení). Tato částka se pohybuje v rozpětí, které je uvedeno v citovaném stanovisku Nejvyššího soudu, i když jde o samotnou horní hranici, což je plně odůvodněno tím, že šlo o řízení extrémně dlouhé, navíc o extrémně dlouhé správní řízení, které má zákonem dány lhůty, v nichž by mělo být skončeno. Lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení jsou stanoveny v § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle nějž platí, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, ve složitých případech má správní orgán rozhodnout do 60 dnů. Soud prvního stupně se tak již nemusel zabývat otázkou, zda jsou důvody pro, aby byla základní částka zvýšena s ohledem na změnu ekonomických poměrů, k níž došlo od vydání stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, v judikatuře se závěr o tom, že by se změna ekonomických poměrů měla do úvahy o výši základní částky promítnout, neprosadil, a ani odvolací soud k tomu nevidí důvod, když má za to, že základní částka 20 000 Kč v tomto případě dostatečně odráží extrémní délku posuzovaného řízení. Soud prvního stupně nepochybil ani, když za první dva roky řízení vycházel ze základní částky v poloviční výši. Tato praxe plně odpovídá stanovisku Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, když zohledňuje, že každé řízení musí určitou dobu trvat. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplynulo, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 8. 10. 2002, což i žalobci učinili nesporným. Dřívější zahájení řízení o odstranění stavby tudíž dovodit nelze.
12. Jako částečně důvodnou shledal odvolací soud pouze tu námitku žalované, že soud prvního stupně nesprávně posoudil význam řízení pro žalobce. Posuzované správní řízení o odstranění stavby nepatří mezi typy řízení, u nichž judikatura zvýšený význam předmětu řízení pro účastníka ve smyslu § 31a odst. 3 písm. e) zákona č. 82/1998 Sb., presumuje, což jsou typicky věci trestní, opatrovnícké, nebo věci týkající se zdraví a života (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11.

2010, sp. zn. 30 Cdo 2800/2009). Posuzované řízení mělo dopad na výkon vlastnických práv k nemovitosti žalobců (zahradě s chatou), nicméně šlo toliko o nemovitost sloužící k rekreaci žalobců, nikoli tedy přímo o nemovitost, kde by uspokojovali svou základní potřebu bydlení. Navíc se řízení netýkalo samotné existence vlastnického práva žalobců. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že význam posuzovaného řízení pro žalobce byl standartní. Současně ale odvolací soud nepovažuje význam řízení pro žalobce za nízký, jak namítala žalovaná. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že rozsah nepovolených staveb na pozemku sousedním, o jejichž odstranění šlo, výrazně zasahoval do možnosti užívání nemovitosti žalobců. Důvodem pro zvýšení základní částky nebyl ani věk žalobců. Nejvyšší soud sice uvedl v rozsudku ze dne 28. 3. 2018, sp. zn. 30 Cdo 4904/2016, že negativní důsledky nepřiměřeně dlouhého řízení jsou osobami v pokročilejším věku vnímány zpravidla intenzivněji, a to včetně hrozby, že se tyto osoby nemusí ukončení řízení s ohledem na stáří a zdravotní stav dožít. Takovou hrozbu u žalobců, kterým bylo v době zahájení řízení 50 let a v době jeho skončení 69 let však shledat nelze. Věk 69 let nelze s přihlédnutím na střední délku dožití v ČR (dle údajů Českého statistického úřadu muž, který žije v Jihomoravském kraji a v roce 2014 dovršil 60 let, má pravděpodobně před sebou ještě téměř 20 let života, šedesátiletá žena 24 let, viz www.czso.cz/csu/xb/jakeho-veku-se-pravdepodobne-dozijeme) shledat natolik pokročilým, aby odůvodňoval zvýšení základní částky. Soud prvního stupně tedy nepostupoval správně, když z důvodu zvýšeného významu řízení a vyššího věku žalobců zvýšil základní částku o 5%, tj. o 18 000 Kč.

13. Další námitky žalované odvolací soud důvodnými neshledal. Správné bylo snížení základní částky o 10 % z důvodu sdílené újmy, když žalobci jako manželé společně újmu sdíleli, což je i dle stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 důvod pro snížení základní částky. Nicméně k zásadnějšímu snížení základní částky (žalovaná navrhovala o 20 % – 30 %) by bylo možno přistoupit jen v případě, že by šlo výrazně větší počet poškozených, kteří by újmu vzájemně sdíleli, nikoli pouze o dva.
14. Odvolací soud se ztotožnil i s názorem soudu prvního stupně, že posuzované řízení bylo zejména po procesní stránce složité a to z důvodu víceinstančního rozhodování. Soud prvního stupně z tohoto důvodu snížil základní částku o 20 %, což v tomto případě odpovídá okolnostem případu. Je pravdou, že ve věci bylo rozhodováno na celkem pěti instancích, nicméně zásadní vliv na celkovou délku řízení mělo pouze rozhodování na úrovni správních orgánů prvního a druhého stupně. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že řízení před správním soudem o první správní žalobě trvalo od podání žaloby dne 24. 4. 2012 do vrácení spisu správnímu orgánu dne 20. 6. 2014, tedy cca 2 roky a dva měsíce, druhé řízení před správním soudem a na ně navazující řízení před Ústavním soudem trvalo od podání žaloby dne 15. 8. 2019 do pravomocného odmítnutí Ústavní stížnosti dne 7. 10. 2021, tedy opět cca 2 roky a dva měsíce. Z celkové délky řízení 19 let tedy na fázi před správním soudem a Ústavním soudem připadá jen cca necelá čtvrtina (4 roky a 4 měsíce), zbytek jde na vrub správních orgánů. Jak již bylo výše uvedeno, správní řízení má v § 71 správního řádu stanovené lhůty, v nichž by mělo být skončeno, které by se měly pohybovat nejdéle v řádu měsíců. V projednávaném případě však samotné správní řízení trvalo cca 14 let a 8 měsíců. Rozhodování v dalších (soudních) instancích se tedy na celkové délce řízení neprojevovalo tolik, aby byl důvod pro snížení základní částky o více než 20%, jak učinil soud prvního stupně. Zvláštní skutkovou složitost odvolací soud v tomto případě neshledal, posuzování staveb je základním účelem a smyslem stavebních úřadů, stavební úřad by měl být schopen posoudit, zda vybudovaná stavba odpovídá stavebnímu povolení, územnímu plánu, či dalším předpisům a normám a to v zásadě ve lhůtě zákonem stanovené. Pro další snížení základní částky z důvodu skutkové složitosti tedy důvod dán nebyl.
15. Soud prvního stupně nepochybil, ani když základní částku zvýšil o 10 % z důvodu chování žalobců, kteří se snažili využívat prostředků k odstranění průtahů. Judikatura již dovodila, že sama

skutečnost, že se účastník nepřiměřeně dlouze vedeného řízení pokusil o odstranění jeho průtahů podáváním stížností na ně, sice automaticky neznamená, že by mu mělo být přiznáno odškodnění ve vyšším rozsahu než účastníku, který si na průtahy v řízení nestěžoval, avšak v konkrétním případě může dojít ke zvětšení újmy (frustrace) účastníka řízení, ve kterém dochází k průtahům navzdory úspěšným stížnostem na ně; takto zvětšené újmě účastníka by měla odpovídat úvaha soudu o stanovení formy, popřípadě výše zadostiučinění (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3172/2012). Tato situace dle zjištění soudu prvního stupně v posuzovaném případě nastala, když žalobci podávali stížnosti na průtahy, k průtahům však nadále docházelo. Zcela markantní je to právě ze situace, na niž soud prvního stupně upozornil, kdy žalobci podali dne 21. 8. 2015 stížnost na průtahy delší než jeden rok, nicméně stavební úřad dále nekonal až do další stížnosti žalobců ze dne 27. 6. 2016. Postup soudu prvního stupně tedy není duplicitním navýšením základní částky z důvodu průtahů na straně stavebního úřadu, jak namítala žalovaná.

16. Správné bylo ze strany soudu prvního stupně i zvýšení základní částky z důvodu postupu správního orgánu, na jehož straně došlo k výrazným průtahům. Žalovaná ostatně ani ve svém odvolání ke zvýšení základní částky z tohoto důvodu o 30 % nic nenamítala. Jak zjistil soud prvního stupně, na straně stavebního úřadu došlo k průtahům v celkové délce více než 7 a půl roku, což je výrazně více než třetina celkové doby řízení, zvýšení základní částky o 30 % tak bylo plně na místě.
17. Nepřípadné bylo srovnání s řízením vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 22 C 46/2020, v němž bylo rozhodováno o nemajetkové újmě týchž žalobců, kterým byla za nepřiměřenou délku správního řízení trvajících cca 10 let a 6 měsíců přiznána náhrada nemajetkové újmy každému ve výši 114 100 Kč. Na první pohled je zřejmé, že délka posuzovaného řízení 19 let je zásadně odlišná, bezmála dvojnásobná, tudíž tato dvě řízení nelze srovnávat.
18. Odvolací soud tedy oproti závěrům soudu prvního stupně dospěl pouze k jednomu odlišnému závěru, když neshledal důvody pro zvýšení základní částky pro zvýšený význam řízení. Shodně jako soud prvního stupně považoval za důvodné snížit základní částku z důvodu sdílené újmy o 10 % a z důvodu složitosti řízení o 20 %, a naopak zvýšit základní částku pro chování žalobců o 10 % a pro postup správního orgánu o 30 %. Po takto provedeném snížení a zvýšení vychází celkové zvýšení základní částky o 10 %, a každému ze žalobců tedy dle odvolacího soudu přísluší částka 396 000 Kč. Soudem prvního stupně bylo každému ze žalobců přiznáno 414 000 Kč s příslušenstvím. Odvolací proto soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně změnil v napadeném vyhovujícím výroku tak, že co do částky 18 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 21. 1. 2021 do zaplacení pro každého ze žalobců žalobu zamítl, co do zbytku v rozsahu částky 396 000 Kč s příslušenstvím pro každého žalobců napadený vyhovující výrok rozsudku potvrdil.
19. Vzhledem k tomu, že odvolací soud svým rozsudek soudu prvního stupně změnil, rozhodoval nejen o náhradě nákladů odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o.s.ř.). V obou případech odvolací soud vyšel z § 142 odst. 3 o.s.ř. (ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř.) a přiznal žalobcům, kteří byli úspěšní se svým požadavkem na náhradu nemajetkové újmy, právo na plnou náhradu nákladů řízení. Jak uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1989/2015, nebo v usnesení ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, odměna advokáta se v těchto případech vypočte z tarifní hodnoty stanovené po 1. 1. 2013 podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. z 50 000 Kč, a činí 3 100 Kč. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně vycházel odvolací soud zcela z výpočtu, který provedl soud prvního stupně, částečná změna rozsudku neměla vliv na to, že žalobci byly co do základů úspěšní, a proto jim náleží plná náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně v částce 38 967,14 Kč. V řízení před odvolacím soudem právní zástupce

žalobců vykonal dva úkony právní služby (podání odvolání, účast u jednání), proto mu náleží odměna 9 920 Kč (4 x 2 480 Kč), dvě paušální náhrady po 300 Kč a 21% DPH v částce 2 209,20 Kč, celkem náhrada nákladů odvolacího řízení činí 12 729,20 Kč. Za řízení před soudy obou stupňů tak žalobcům náleží náhrada nákladů řízení ve výši 51 696,34 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, pokud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 8. září 2022

Mgr. Zdeněk Lehovec v.r.
předseda senátu